

..โอวาทธรรมหลวงปู่เปลี่ยน ปัญญาปทีโป เช้าวันอาทิตย์ที่ 26 มีนาคม 2560..

.. ขอเจริญพรคณะศรัทธาญาติโยมทุกท่าน ที่มีความตั้งใจชวนขวยหาวิธีละกิเลส ที่มันเกิดขึ้นอยู่ในดวงใจของพวกเรา การที่จะละความโกรธ คนเราทุกคนเป็นทุกข์เพราะละความโกรธไม่ได้ เหตุฉะนั้นต้องรู้จักเหตุว่าความโกรธนั้นมันเกิดขึ้นมาเมื่อไร บางทีก็มาโกรธเกลียดเคียดแค้นคนอื่น คนนั้นคนนี้พยายามเอามาตองเวรกัน โกรธกัน 3 ปี 5 ปีก็ไม่หายจนถึงตายจากกัน เหตุฉะนั้นความโกรธที่มีอยู่ในดวงใจของทุกคน เราก็ต้องหาวิธีแก้ไขให้รู้จักเหตุ รู้ถึงเหตุที่ความโกรธเกิดขึ้น มาจากเหตุผลอะไร เราก็จะได้ ตักเตือนใจของเรา ความโกรธนี้มันแสดงออกมาทางร่างกาย ทำให้หน้าเหี่ยวหน้าแห้ง หน้าไม่ชุ่มชื้นเบิกบานเวลาคนเรามีความโกรธ คนเราจะสวยจะงามแก่ไหนก็แล้วแต่ ถ้ามีความโกรธเกิดขึ้นสีหน้าสีตา ก็จะเปลี่ยนแปลงไป เพราะความโกรธนั้นออกมาจากดวงใจของคนเรา พระพุทธเจ้าจึงทรงสอนว่าความโกรธนั้นไม่ดีเลย จะโกรธมากโกรธน้อยก็ไม่ดี บุคคลที่ละความโกรธได้ก็จะมีความสุข บุคคลฆ่าความโกรธได้ ปล่อยวางความโกรธได้ ละความโกรธได้ เมื่อไม่โกรธจิตใจก็ชุ่มชื้นเบิกบาน จิตใจของพวกเรานั้นต้องฝึกให้ทันสมัย เป็นผู้มีสติ มีความระลึก รู้ตัวว่าความโกรธนั้นไม่ดี เคยโกรธมาหลายครั้งหลายคราแล้ว ทำให้จิตใจเหี่ยวแห้งในร่างกายไม่สมบูรณ์เกิดขึ้น ความโกรธนี้เป็นของไม่ดี เราก็ค่อยละค่อยปล่อยค่อยวางลงไปเรื่อยๆ ก็จะเรียกว่าเป็นคนฉลาด ถ้าคนอื่นมาว่าให้เราไม่ดี เรากลับไปโกรธตอบเขา ซึ่งก็ไม่น่าจะโกรธ ถ้าเรามีสติปัญญา ก็จะมาดูที่ตนเอง ว่าทำไมเขาถึงว่าให้เรา ว่าเราไม่ดี เรานั้นไม่ดีจริงๆหรือเป็นอย่างไร เราก็ลองพิจารณาเข้ามา โอปะนะยิโกน้อมธรรมเข้ามาสู่ตนมาพิจารณาว่า เราเป็นคนที่โกรธง่ายเป็นคนที่อารมณ์ไม่ดีฉุนเฉียวเวลาเจริญเมตตาภาวนาถ้ามีความโกรธก็เรียกว่าจะมีพยาบาลนิเวรณ์ ทำไมเรียกว่าพยาบาลนิเวรณ์ก็เพราะว่าความพยาบาลที่ซึ่งกว่าความโกรธธรรมดา ความโกรธธรรมดานี้เห็นหน้ากัน มองหน้ากันไม่พอใจต่อซึ่งกันและกัน ก็เดินหนีหลีกกันไปไม่ให้เห็นกัน ก็พอทุเลาเบาบางลงได้บ้าง ก็ไม่เสียหายมาก แต่ถ้าหากโกรธมากแล้วก็เป็นโทษ มีความอยากทุบอยากตีกัน ชำร้นพันแทงกัน นี้เรียกว่าโทษรุนแรงขึ้นไปเรื่อยๆ ส่วนพยาบาลนั้นคือสิ่งที่อันตราย คิดถึงจะฆ่ากันให้ตายเลยทีเดียว พยาบาลนี้เป็นสิ่งที่ลึกลับ มากกว่าความโกรธธรรมดา มีความเอามาตองเวรไว้ในจิตใจ มันจึงมีกรรมมีเวรต่อกัน ผูกพยาบาทเอามาตองเวรต่อกัน ชาตินี้มันก็ไม่แล้ว ชาตินี้หน้าก็มาผูกพยาบาทกันอีก มันก็ยังกลับมาโกรธกันอยู่อีก เรียกว่าผูกเวรกันไว้ ฉะนั้นต้องมีการระงับการผูกเวรเอาไว้ ก็คือการปล่อยวางไม่ผูกเวร ไม่เอามาตองพยาบาทใคร ก็เป็นสิ่งที่มิประโยชน์แก่ดวงใจของพวกเรา

.. เหตุฉะนั้นทางพระพุทธศาสนาจึงให้มีการทำบุญทำทานรักษาศีล เจริญเมตตาภาวนา พิจารณาถึงจิตใจที่มีความโกรธเกลียดเคียดแค้นทางด้านจิตใจของคนเราอยู่ บางคนก็พยายามที่จะละสิ่งนั้นออกไปจาก

ดวงใจของพวกเรา จิตใจไม่ต้องขังไว้ ไม่ต้องจำเอาไว้ ยึดมั่นเอาไว้ ความยึดมั่นถือมั่นมันก็ไม่แล้วกันเลย
ทีเดียว เหตุฉะนั้นเราจะทำอะไรมันก็จะปล่อยวางได้ เราจะพิจารณาอย่างไรจึงจะแก้ไขได้ ก็แก้ไขได้โดย
มองเห็นโทษของมัน ว่าตั้งแต่เริ่มความ โกรธมันเป็นอย่างไร รู้แล้วมันก็ไม่รุนแรงเท่าไร แต่พอมันเป็น
โทษะพยายามเอาชนะความโกรธมันก็ยังรุนแรงขึ้นเรื่อยๆ ความพยายามวิธินี้จะเป็นเครื่องรบกวน ไม่ให้ใจ
ของเรานั้นสงบลงได้ ทำให้เสียหาย โลกนี้ก็เสียหาย เขารบราฆ่าฟันกัน ไม่มีความสงบเกิดขึ้น แต่ละประเทศ
เขารบราฆ่าฟันกันเบียดเบียนกันก็เพราะอะไร เพราะเขามีความ โกรธกันก่อน ไม่พอใจกันเกิดขึ้นก่อน จึงมี
โทษะเกิดขึ้น จึงรบกัน เอาอาวุธต่างๆนั้นมาล้างผลาญคร่าชีวิตกัน เหมือนประเทศต่างๆที่เราได้ยิน ได้ฟังกัน
มานั้น ทำไมเขาจึงฆ่าฟันกันเบียดเบียนผู้ร่วมทุกข์ร่วมสุขกัน ทำไมเขาไม่รู้จักอยู่ด้วยกันอย่างมีความสุข
สามัคคีปรองดองมีความรักให้กัน ก็เพราะเขายัง ไม่มีสติปัญญาารู้เหตุรู้ผล รู้จักประโยชน์หรือไม่ใช่
ประโยชน์ที่จะเกิดขึ้น ถ้าเรามีสติปัญญาเราก็จะรู้จักเหตุจากผลศึกษาหารากเหง้าเค้ามูลของมัน ว่ามันเกิดมา
จากการได้ยินได้ฟัง จากการที่ตาได้เห็นรูป หูได้ยินเสียง เป็นสัญชาตญาณจำ มีจมูกไว้ดมกลิ่นมีลิ้นไว้ลิ้มรส มี
โสตสัมผัสธรรมารมณ์ที่เกิดขึ้น มันจึงเกิดความวุ่นวายเกิดขึ้น เหมือนกับเรา มีลูกไม้ขีดไฟสักลูกหนึ่ง เราสูบ
บุหรี่แล้วเราไม่ทิ้งไม่ดับ เราคิดทิ้งลงในถังขยะซึ่งไม่รู้ว่าในถังนั้นมีอะไรบ้าง มีทั้งกระดาษมีทั้งน้ำมัน หลาย
สิ่งหลายอย่างอยู่ในนั้น เมื่อเกิดมีเชื้อเพลิงน้ำมันอยู่ในนั้นมันก็ลุกขึ้น แล้วเราก็ไม่สามารถดับมันได้ มันก็
ไหม้บ้านไหม้เมือง ก็เกิดความเสียหายเกิดขึ้น ฉันทิดีความ โกรธที่มันเกิดขึ้นมาเล็กๆน้อยๆ ถ้าเรามีความ
ฉลาดแล้ว เราก็สามารถหยุดมันได้ เหมือนเราดับไฟโดยการไปกระที่บมันก่อนที่มันจะลุกลามใหญ่โต ฉันทิดี
คิดดีเมื่อมีความ โกรธจนเฉียวเกิดขึ้นให้รีบแก้ไข อย่าปล่อยให้มันเกิดขึ้นเนิ่นนานหลายวันหลายคืน หลาย
เดือนหลายปีจนถึงเฝ้าถึงแก่ก็ยังไม่โกรธยังเกลียดยังวุ่นวายอยู่ เห็นไหมคนเฒ่าคนแก่ 70 80 ปีบางบุคคล บาง
บุคคลก็หน้าเข้มขึ้นเบิกบาน คนเฒ่าคนแก่ได้ไปศึกษาธรรมะ เข้าวัดฟังธรรมจำศีล ฟังเทศน์ฟังธรรมเป็นคน
ที่ชวนขวยหาวิธีและความชั่ว ทำให้เป็นบุญเป็นกุศลเกิดขึ้นในจิตของตน ก็จะทำให้จิตใจเข้มขึ้นเบิกบาน

..รู้เหตุรู้การณ รู้ถึงโทษของความไม่ดีนั้น ก็ลดน้อยถอยเบาบางลงไป ก็เลยปล่อยวาง วางไป อย่า
จับไว้ เพราะมันมีโทษ เหตุฉะนั้นความ โกรธจึงมีเป้าหมายอย่างนั้นมีความรุนแรงแต่ละระดับระดับของมัน
เมื่อเราเข้าใจความรุนแรงของมันแล้วเราเคย โกรธมาหลายครั้งมันไม่ดี มันทุกข์ใจวุ่นวายนอนไม่หลับ เมื่อ
เราเห็นโทษมันอย่างนั้นก็จะค่อยปล่อยค่อยวางลงไปเรื่อยๆ ฟังเทศน์อาจารย์ 2 ครั้ง 3 ครั้งหรือพูดคุยกันก็ดี
เราก็น้อมเข้ามาพิจารณาในเรื่องอย่างนี้ ถ้าเราเห็นว่ามันไม่ดีมันก็ไม่น่าจะเอาไว้ ก็น่าจะวาง ทุกคนมี
เหมือนกันหมดเพียงแต่จะ โกรธมาก โกรธน้อยต่างกัน เหตุฉะนั้นในพระศาสนานี้จึงต้องให้คิด เราถึงจะพ้น
ทุกข์ได้ ความโลภ โลภะก็เหมือนกัน ความโกรธก็เหมือนกันความหลงก็เหมือนกัน พระอริยเจ้าทั้งหลายท่าน

ละไปได้แล้วไม่ว่าท่านจะมีความสุขแค่ไหน ท่านก็จะสบาย แม้คนเฒ่าคนแก่ก็เหมือนกัน ท่านก็น้ำตา
ชุ่มชื้นเบิกบาน มีแต่เราซึ่งหนุ่มยังน้อยยังหน้าหน้าวุ้นวุ้นคั่งคั่งอยู่ เราดูอย่างนี้เราก็จะเข้าใจ เรายังหนุ่มอยู่เรา
ยังละไม่ได้ ผู้คนแก่ก็ยังไม่สามารถทำหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส ให้พากันฝึกหัดเอาไว้ ผู้ใดฝึกหัดได้ก็มีความสุข อาตมา
สังเกตเห็นเด็กตัวเล็กๆบางคน พ่อแม่พามาวัดร้องไห้กระจองอแง พ่อแม่ก็โอรุณววยอยู่ ก็เป็นกรรมเป็นการ
รบกวนการฟังเทศน์ฟังธรรม บางบุคคลพ่อแม่พาลูกมาวัด ลูกก็รู้จักไหว้พระเรียบร้อยอยู่ เราจึงเห็นความ
แตกต่างกันอย่างนี้ บางคนเฉลียวฉลาดเป็นอภิชาตบุตรฉลาดกว่าพ่อกว่าแม่ เพราะสามารถฝึกฝนอบรม
ตนเองให้เป็นคนมีคุณธรรม มีศีลธรรม พ่อแม่ก็เลยสบายใจ มีลูกที่มีศีลธรรม ปฏิบัติดีว่านอนสอนง่าย พ่อ
แม่ก็เลยสบายใจ ท่านจึงเรียกว่าอภิชาตบุตร อนุชาบุตรบุตรเสมอพ่อเสมอแม่ ปฏิบัติเท่าเดียวกับพ่อกับแม่
วิชาความรู้ก็ดี การปฏิบัติตนที่ดีคนงามความดีเท่าพ่อเท่าแม่ พ่อแม่ก็ยังสบายใจอยู่ อวชาบุตร บุตรที่สอน
ยาก สอนเท่าไรไม่รู้จักจำไปจำในสิ่งที่ไม่ดีไม่งาม หาเรื่องหาราวตีพี่ตีน้อง ตีบุคคลอื่นหาความเดือดร้อน
มาให้พ่อให้แม่ ลูกที่ไม่ดีอย่างนี้ทำให้พ่อแม่มีความทุกข์มาก ..

.. เหตุฉะนั้นผู้ใดมีลูกมีเด้าก็ให้พิจารณาเอาเอง ว่าจะต้องหาวิธีแก้ไขค่อยเป็นค่อยไป รักวัวให้ผูก รักลูก
ให้ตี ในที่นี้ ให้ตีด้วยธรรมะ สอนเขาด้วยธรรมะอะไรที่ไม่ดีไม่งามก็ให้ค่อยลดละปล่อยวางทิ้งไปสิ่งที่ไม่ดี
ไม่งามนั้น เรียกว่าตี

.. เหตุฉะนั้นก็ขอให้ทุกคนได้น้อมนำธรรมะ ไปลดละปล่อยวางความโกรธที่อยู่ในใจ ก็จะมีความสุขตามที่
พระพุทธองค์ทรงตรัสสอนเอาไว้ให้พวกเราชาวพุทธบริษัททั้งหลาย ให้น้อมนำธรรมะนี้ไปพิจารณาเพื่อจะ
แก้ไขปัญหาของตนเองให้ลดน้อยถอยเบาบางลงไป จนในที่สุดไม่มีความโกรธ ความสุขก็จะเกิดขึ้น ด้วยกัน
ทุกท่านทุกคน ขอเจริญพร ..